Р Е Ш Е Н И Е
№ 45395

гр. София, 18.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 21 състав,** в публично заседание на 29.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **9735** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 АПК вр. чл.26 ал.12 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба вх. № 27012/29.07.2026 г. по описа на АССГ, подадена от МД К. А. Ш. (MD K. A. S.), [дата на раждане] в Д., Б., гражданин на Б., паспорт № A18808940, издаден на 26.05.2025 г., валиден до 25.05.2035 г., чрез пълномощника си адв. Г. П. П. от Адвокатска колегия – Р., срещу Отказ № 260724142102 от 26.07.2026 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с който е отказано издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на основание чл. 24и от ЗЧРБ по заявление рег. № 260423150510/23.04.2026 г.

Жалбоподателят оспорва акта като незаконосъобразен поради немотивираност, противоречие с материалния закон, съществено нарушение на административнопроцесуалните правила и несъответствие с целта на закона и принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. В жалбата и в депозираната по делото писмена защита се излагат доводи, че към заявлението са приложени всички изискуеми от закона документи, включително срочен трудов договор с работодателя „БОБИ СТРОЙ 85“ ЕООД и обосновка на искането. Твърди се, че не е налице разминаване в адреса на месторабoтата, доколкото в депозирания трудов договор и в обосновката на искането като адрес на месторабoта е посочен адресът на седалището и управлението на дружеството – обл. Р., общ. Р., [населено място], п.к. 7058, [улица]. Сочи се още, че самият административен орган в уведомлението си е допуснал техническа грешка, изписвайки несъществуващия адрес „гр. М., [улица]“, както и че с оглед строителната дейност на дружеството, осъществявана на обекти на клиенти, конкретният адрес на месторабoтата по необходимост е седалището на работодателя,

за което е представен и нотариален акт. Навеждат се твърдения и за нарушение на принципите на равенство (чл. 8, ал. 2 АПК) и предвидимост (чл. 13 АПК), тъй като при идентични документи на същия работодател са били издадени положителни становища и разрешения по други заявления. По същество се иска отмяна на оспорения отказ, връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне и присъждане на сторените по делото разноски съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът – директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР, в депозираната по делото писмена защита чрез гл. юрисконсулт Г. М., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Поддържа, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на законоустановената форма и процесуалните правила. Излага аргументи, че поради неотстраняване на констатирани от Агенцията по заетостта (АЗ) нередовности в документите е издадено отрицателно становище № 260618135222. С оглед обвързаната компетентност на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР по чл. 24и, ал. 1 от ЗЧРБ, отрицателното становище на АЗ е задължителен елемент от фактическия състав и препятства издаването на исканото разрешение. Моли жалбата да бъде отхвърлена, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение в случай, че надвишава минималния размер по Наредба № 1 за възнаграждения за адвокатска работа.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител в съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по подадено на 23.04.2026 г. по електронен път чрез Единната информационна система /Платформата за издаване на разрешения за работа/ заявление рег. № 260423150510 от упълномощения представител адв. Г. П. П., действащ от името на работодателя „БОБИ СТРОЙ 85“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], за предоставяне на право на продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на основание чл. 24и от ЗЧРБ на гражданина на Б. МД К. А. Ш. (MD K. A. S.), [дата на раждане] , за заемане на длъжността „Общ работник“ с код по НКПД 96220001 за срок от 36 месеца. В подаденото заявление в раздел 2 „Данни за работодател“ и в раздел 4 „Месторабота“ като адрес на работодателя и адрес на местоработата е посочен: Държава Б., Регион Р., [населено място], пощенски код 7058, [улица].

Към заявлението са приложени изискуемите документи, сред които: копие на паспорт № A18808940; декларация от 23.04.2026 г. от управителя Б. В. Г. за осигуряване на жилище на чужденеца на адрес [населено място], [улица]; декларация от 23.04.2026 г. за спазени условия на труд и заплащане по чл. 7, ал. 1, т. 2 от ЗТМТМ; справка-декларация от 23.04.2026 г., че в дружеството няма работещи граждани на трети държави; справка-декларация от 23.04.2026 г. за средносписъчната численост на наетия персонал за предходните 12 месеца; удостоверение за липса на задължения по чл. 87, ал. 6 от ДОПК изх. № 180202600060914/03.04.2026 г. от НАП; свидетелство за съдимост; обява за работа; обосновка на искането от 23.04.2026 г. и двуезичен срочен трудов договор на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 от КТ и чл. 15, ал. 1 от ЗТМТМ между „БОБИ СТРОЙ 85“ ЕООД и МД К. А. Ш..

Видно от приложената по преписката Обосновка на искането от 23.04.2026 г., управителят на „БОБИ СТРОЙ 85“ ЕООД е посочил, че дружеството развива дейност чрез собственото на

фирмата предприятие в [населено място], п.к. 7058, бул./ [улица].

Видно от приложеното копие на двуезичен Срочен трудов договор между „БОБИ СТРОЙ 85“ ЕООД и МД К. А. Ш., в английския текст на договора е записано седалище, адрес на управление и място на работа: „Region: Ruse, M.: Ruse, Location: M., p.k. 7058, blvd./str. B. 43“, докато в българския текст на договора срещу седалище, адрес на управление и месторабота е изписано: „Област: Р., Община: Р., Населено място: [населено място], п.к. 7058, Б.. [улица]“.

В хода на административното производство Агенцията по заетостта е изпратила уведомително писмо № 260601120251 до заявителя, с което го е информирала, че следва да уточни работното място на чужденеца, доколкото в приложената обосновка е записано „гр. М., бул./ [улица]“, а в трудовия договор – „гр. Р., бул./ [улица]“, поради което е необходимо да се представят отново горецитираните документи с посочен коректен адрес за месторабота съгласно подаденото заявление – „обл. Р., [населено място], [улица]“.

На 18.06.2026 г. Изпълнителният директор на Агенцията по заетостта е издал Писмено становище № 260618135222, с което на основание чл. 7, ал. 5 вр. чл. 15 от ЗТМТМ предоставя на Дирекция „Миграция“ – МВР отрицателно становище относно липса на основание за предоставяне на достъп до българския пазар на труда с „Единно разрешение за пребиваване и работа“ за МД К. А. Ш.. Като мотиви в становището е посочено, че заявителят е уведомен с писмо, че следва да представи нова обосновка и трудов договор с посочен коректен адрес на месторабота, но при преглед на допълнително представените документи се е установило, че не е приложен трудов договор с коригиран адрес на месторабота съгласно подаденото заявление – обл. Р., [населено място], [улица].

Въз основа на така издаденото отрицателно становище на АЗ, на 26.07.2026 г. директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР старши комисар Н. Д. Н. е постановил оспорения Отказ № 260724142102. В акта изрично са възпроизведени констатациите от отрицателното становище на АЗ, а именно, че заявителят е уведомен да представи нова обосновка и трудов договор с коректен адрес на месторабота, но при преглед на допълнително представените документи се е установило, че не е приложен трудов договор с коригиран адрес на месторабота съгласно подаденото заявление – обл. Р., [населено място], [улица], поради което е отказано издаването на единно разрешение за пребиваване и работа на основание чл. 24и от ЗЧРБ.

По делото е приложена Заповед № 8121к-1498/19.04.2016 г. на министъра на вътрешните работи, от която е видно, че старши комисар Н. Д. Н. е преназначен на ръководна длъжност директор на Дирекция „Миграция“ – МВР. От представеното писмо рег. № М-8095/11.09.2026 г. от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) се установява, че по подаденото заявление преписката не е била изпращана за съгласуване към ДАНС, респективно от агенцията не е изразявано становище.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна – адресат на акта, разполагаща с правен интерес от оспорването съгласно чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган – директора на дирекция „Миграция“ – МВР,

съобразно разпоредбата на чл. 24и, ал. 17 от ЗЧРБ. Видно от приложената по делото Заповед № 8121к-1498/19.04.2016 г. на министъра на вътрешните работи и данните по преписката, към датата на постановяване на акта – 26.07.2026 г., старши комисар Н. Д. Н. е заемал длъжността директор на Дирекция „Миграция“ – МВР и е разполагал с необходимата материална и териториална компетентност да издаде оспорения акт.

Отказът е постановен в предвидената от закона писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, включително фактически и правни основания за издаването му. Константна е съдебната практика, че мотивите на административния акт могат да се съдържат и в документите от административната преписка, към които актът препраща – в случая Писмено становище № 260618135222 от 18.06.2026 г. на Изпълнителния директор на АЗ. Диспозитивът на акта съответства на изложените в обстоятелствената му част мотиви, поради което възраженията на жалбоподателя за немотивираност на отказа са неоснователни.

В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя или да са повлияли на крайния извод на органа. Обстоятелството, че преписката не е била изпратена за съгласуване до ДАНС, не представлява съществено процесуално нарушение в конкретната хипотеза, тъй като процедурата по издаване на единно разрешение за пребиваване и работа е приключила на етапа на преценка за достъп до пазара на труда поради липсата на положително становище от Агенцията по заетостта, което е абсолютна процесуална и материалноправна пречка за продължаване на производството.

Оспореният административен акт съответства и на материалния закон и неговата цел:

Съгласно разпоредбата на чл. 24и, ал. 1 от ЗЧРБ разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002. Законът изисква кумулативното наличие на тези предпоставки. Съгласно чл. 15, ал. 1 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (ЗТМТМ) достъп до пазара на труда с единно разрешение за пребиваване и работа се разрешава от Министерството на вътрешните работи след получено положително писмено становище от Изпълнителния директор на Агенцията по заетостта. Според чл. 24и, ал. 12 от ЗЧРБ при нередовности в документите, както и при необходимост от предоставяне на допълнителни документи от заявителя, Агенцията по заетостта уведомява Дирекция „Миграция“, която уведомява по електронен път заявителя и определя 7-дневен срок за отстраняването им.

В конкретния случай становището на Изпълнителния директор на Агенцията по заетостта е подготвителен акт по смисъла на чл. 21, ал. 5 от АПК, който не подлежи на самостоятелно обжалване, но законосъобразността му се проверява от съда при контрола върху крайния индивидуален административен акт – отказа на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР. Същевременно, при наличие на отрицателно становище на АЗ, директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да откаже издаването на разрешението, тъй като липсва първата от кумулативните предпоставки по чл. 24и, ал. 1 от ЗЧРБ.

След извършена проверка на събраните по делото писмени доказателства, настоящият съдебен състав намира, че изводите на Агенцията по заетостта, възприети в мотивите на оспорения отказ,

са правилни и се подкрепят от съдържанието на преписката.

На първо място, неоснователно е твърдението в писмената защита на жалбоподателя, че в нито един документ по преписката няма разминаване в адреса на местоработата. При преглед на приложения по преписката Срочен трудов договор между „БОБИ СТРОЙ 85“ ЕООД и МД К. А. Ш. безспорно се установява, че в българския текст на договора като населено място на седалището, адреса на управление и местоработата е посочено „гр. Р., п.к. 7058, [улица]“, докато в английския текст е изписано „Location: M., p.k. 7058, blvd./str. B. 43“, а в заявлението и обосновката е посочен „гр. М., [улица]“. Следователно е налице обективно противоречие както между различните документи по преписката, така и вътрешно противоречие между българската и английската версия на самия трудов договор. Посочването на точното място на работа е задължителен елемент от съдържанието на трудовия договор съгласно чл. 66, ал. 1, т. 1 от Кодекса на труда и има съществено значение при преценката за достъп до местния пазар на труда, извършвана от Агенцията по заетостта. Независимо че в уведомителното писмо на АЗ № 260601120251 е допусната очевидна техническа грешка при изписване името на улицата („ [улица]“ вместо „ [улица]“), от текста на писмото ясно и недвусмислено е станало известно на заявителя в какво се състои констатираната нередовност – противоречие между населеното място, посочено в обосновката (гр. М.) и това в трудовия договор (гр. Р.), както и необходимостта да представи коригиран трудов договор с уеднаквен адрес на местоработата.

На второ място, по делото не са представени доказателства, че след полученото от АЗ уведомително писмо заявителят е отстранил констатираната нередовност и е депозирал нов, коригиран трудов договор с уеднаквен и точен адрес на местоработата (гр. М., [улица]) в българския и английския текст. При това положение, след като в указания срок не е представен трудов договор с отстранено противоречие относно населеното място на местоработата, правилно Агенцията по заетостта е приела, че нередовностите в документите не са отстранени, и е издала отрицателно становище за достъп до пазара на труда.

Неоснователни са и възраженията на жалбоподателя за нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. В производството по чл. 24и от ЗЧРБ административният орган не действа при условията на оперативна самостоятелност, а при обвързана компетентност. След като заявителят не е отстранил в предоставения му срок нередовностите по представените документи и Агенцията по заетостта е издала отрицателно становище, директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР не разполага с правна възможност да издаде разрешение за пребиваване и работа, нито да преценява целесъобразността на акта през призмата на чл. 6 от АПК.

Не могат да бъдат споделени и доводите за нарушение на принципите на равенство (чл. 8, ал. 2 от АПК) и предвидимост (чл. 13 от АПК) във връзка с твърденията за издадени положителни актове по други заявления на същия работодател. Всеки административен акт се проверява за законосъобразност въз основа на конкретните факти и доказателства, събрани в съответното административно производство, като евентуални предходни актове по други преписки не могат да санират констатираните нередовности в документите по настоящото заявление.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспореният Отказ № 260724142102 от 26.07.2026 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР е издаден от компетентен орган, в изискуемата форма, при спазване на административнопроцесуалните правила, в съответствие с материалния закон и целта му, поради което жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ,

при предвидените в разпоредбата минимален и максимален размер от 102,26 евро (200 лева) до 153,39 евро (300 лева), в полза на ответника Дирекция „Миграция“ – МВР следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в минималния размер от 102,26 евро (200 лева). При определяне на този конкретен размер съдът съобрази ниската степен на фактическа и правна сложност на спора, спецификата на производството по реда на ЗЧРБ, както и обстоятелството, че делото е разгледано и приключено в едно открито съдебно заседание в отсъствие на процесуалния представител на ответника, като е депозирана единствено писмена защита.

Предвид гореизложеното и основание чл.172 ал.2 АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 21-ви състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на МД К. А. Ш. (MD K. A. S.), [дата на раждане] в Д., Б., гражданин на Б., паспорт № A18808940, срещу Отказ № 260724142102 от 26.07.2026 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с който е отказано издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на основание чл. 24и от Закона за чужденците в Република Б. по заявление рег. № 260423150510/23.04.2026 г..

ОСЪЖДА МД К. А. Ш. (MD K. A. S.), [дата на раждане] , гражданин на Б., да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР сумата в размер на 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: